

Tajemství

HOŘÍ...! Štiplavý zápach pálicí se umělé látky prostupuje místnost. Záclony stravují oranžové plameny a valí se z nich černý dým. Rozkašlu se.

Zmateně se rozhlížím kolem po ostatních. Někteří vstali od stolu a překvapeně hledí, co se děje. Jiní jako by přimrzli ke svým sedačkám.

Zaraženě stojím a přerývaně dýchám. Způsobila jsem ten požár snad já? Vždyť to přece není možné, nebo ano...?

Tátovi se najednou objeví v rukou hasicí přístroj. Kde ho vzal? Vždyť jsem tu přece nikde žádný neviděla! A někdo jiný začne na oheň stříkat vodu – ze své dlaně!! Co se dnes celý den děje?

Musí to být nějaký apríl. Musí. Všechny ty řeči, co mi vykládají... nic z toho přece není pravda, ne?

A teď, co si ten tátův známý zase vymyslel...! A co potom ještě řekl...!

Je toho na mě moc. Nečekám, jaká šílenost se ještě stane, a prchám. S těmi blázný už tu nebudu ani minutu!

Vyběhnu na zahradu, opřu se o zeď domu a nemohu popadnout dech, oči vytřeštěné. Třesu se zimou a rozčilením, tváře mi hoří. Kam mě to jen táta vzal? Měli jsme dnes přece spolu slavit... Ale jedno se mu přece jenom povedlo – na tyhle narozeniny jen tak nezapomenu!

Potřebuju se uklidnit. Jenže jak? Dnes se událo až příliš podivností...

Uvědomím si, že mám na předloktí husí kůže. Venku pocítím docela nepříjemný chlad. Ale zpátky dovnitř už nejdu ani za nic! Můj zrak padne na hezky vypadající dřevěný altánek se zasklenými okny. Naštěstí je odemčený. Schovám se tam. Potřebuju chvíli klidu, a taky přemýšlet.

Přijde mi to tak absurdní. Můj táta že by vedl dvojí život? A měl nadpřirozené schopnosti? Něco takového by mě teda ani ve snu nenapadlo! Vždyť je přece obyčejný učitel na gymplu! Na mém gymplu. Být dcerou profesora, natož třídního, není vůbec lehké. Spolužáci pak na mě někdy pohlížíjí divně.

Navíc, když se táta čas od času chová tak zvláště – některé dny působí hrozně unaveně. Přitom vůbec nic nedělá! Ale někdy jako kdyby se pořádně nevyspal, a pak učí jako ponocný. Jindy zase srší energií. Co po nocích asi provádí? Čaruje...? Ne... vždyť takové věci mi k němu ani trochu nesedí...

Přijdu si jako ve špatném vtipu. Apríl. Ano, to bude ono. Dnešek mi připadá jako nějaká ulítlá komedie. A přitom jsem chtěla, aby byl dnešní den perfektní – pátek, 1. 4. 2005, moje šestnácté narozeniny!

Byli jsme s tátou domluvení, že je půjdeme oslavit do pizzerie. Ale ne. Místo večere v restauraci jsme najednou tady, u tátova nadříceného – u Kevana. Ještě před pár hodinami jsem ani netušila, že někdo takový existuje – a táta ho poslouchá na slovo. Je to tak divné...!

Sedím v altánu a pokouším se uklidnit. Moje myšlenky se vrací k ránu – tou dobou byl svět ještě v pořádku... jako bych viděla všechny ty okamžiky živě před sebou...

Když jsem dorazila ráno do školy, v naší lavici ve druhé řadě uprostřed už seděla moje nejlepší kamarádka Terka.